Enderrock | Gerard Aliberch | Actualitzat el 31/03/2021 a les 14:30

The Crab Apples: ?«A les nostres cançons sempre hi ha llum i foscor»

El trio de Santa Eulàlia de Ronçana publica el tercer àlbum: 'CRAP'

The Crab Apples | Àngela Mora

The Crab Apples publica avui el tercer treball d'estudi anomenat *CRAP* (DSK Pop, 2021): un àlbum pop amb què s'allunyen dels seus temes habitualment més intimistes, per embarcar-se en vuit peces més reivindicatives, reflexives i, fins i tot, fosques. En parlem amb elles perquè ens en donin les claus.

Aquest disc és molt més reivindicatiu que els darrers que heu publicat. Amb quin objectiu? Quin missatge voleu transmetre?
La veritat és que en cap moment no ens hem plantejat que el que fem és música reivindicativa. Compondre cançons és la nostra manera d'expressar-nos i de materialitzar, d'alguna manera, tot allò que sentim i que a vegades no sabem ni d'on ve. Sense buscar-ho de forma conscient, aquest disc conté molts missatges de protesta que han estat fruit de la nostra evolució musical, però sobretot personal. Les temàtiques de les nostres cançons ja no es mouen tant en l'univers intimista o individual. Ara parlem de coses més universals i actuals, coses que ens fan ràbia o ens entristeixen profundament.

A la cançó "2020" sembla que us adoneu que el món no és com us agradaria. Quan dieu "No quiero despertar aún", què voleu dir? Feu referència a la pandèmia?
Vam escriure aquesta cançó abans que esclatés la pandèmia, així que originalment no hi tenia res

a veure. La cançó tracta sobre despertar en un món molt diferent del que t'havien "venut" de petita. T'adones de les coses que no t'agraden, però també que tu no deixes de ser una peça més de l'engranatge. Per això diem aquest "*no quiero despertar aún*", perquè a vegades desitjaries viure en el desconeixement i no adonar-te de tantes injustícies i tant dolor. El que sí que és cert és que quan l'escoltem ara, amb tot el que va suposar el 2020, pren un significat totalment diferent. Però això ja mola... És part de la màgia de les cançons, que puguis fer-les teves i puguin acompanyar-te en situacions molt diferents de la teva vida.

The Crab Apples Foto: Àngela Mora

Heu titulat el disc amb la paraula anglesa per "merda": "crap". Tampoc té res a veure amb la pandèmia?
No, no hi té res a veure! De fet, el nom el teníem decidit fins i tot abans de compondre les cançons. La idea de titular "CRAP" aquest disc és perquè des de sempre tothom s'ha fet un embolic a l'hora de pronunciar, escriure o traduir el nostre nom. Molta gent pensava que el nostre nom era "The Crap Apples", amb "p" perquè traduïen "crap apples" com a "pomes de merda". Sempre ens ha fet gràcia i vam pensar que el nostre següent EP o disc es diria *CRAP* en honor a totes aquelles vegades que ens han dit "pomes de merda". A més a més, al disc parlem de moltes coses que són una merda, així que ens va semblar perfecte.

A "Me da igual" canteu que "Las cosas que no puedo cambiar, ahora mismo no me dan miedo". Quin significat li voleu donar?
Quan vam començar a compondre el tema, teníem clar que volíem fer una cançó que semblés de desamor, però que en realitat parlés del desencant que sentim moltes vegades amb la indústria musical. **The Crab Apples** existeix des de fa més de 10 anys i si seguim component i lluitant per tirar endavant aquest projecte, és perquè ens flipa. Però això no treu que hi hagi hagut molta frustració pel camí, sovint per raons que poc tenen a veure amb la música en si. Amb "Me da igual" volíem plasmar tota aquesta frustració i, alhora, proclamar que aquí seguirem donant guerra.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=-RURLn5DHVQ

Amb tot, el repertori de 'CRAP' és més complex i fosc. A què es deu?

A les nostres cançons sempre hi ha llum i foscor. Aquestes cançons són fruit de la nostra frustració davant la realitat en què vivim: hem crescut i veiem un món amb el qual no estem conformes. Potser trobeu que són temàtiques més fosques perquè la Carla canta en castellà i el missatge arriba més directament.

Parlem del procés que hi ha darrere del disc. Sou tres: com us repartiu la feina?

Tenim sort de poder repartir les tasques entre les tres i que cadascuna sàpiga què és el que li va millor: la Laia Alsina és la responsable de tota la imatge i disseny del grup i la Carla Gimeno i la Laia Martí s'encarreguen de la comunicació i les xarxes socials. No ha estat una distribució impostada, sinó que cada una ha decidit en què vol treballar a part de la música, ja sigui perquè és bona, perquè li agrada o perquè ha estudiat una carrera en aquell àmbit. La Carla, per exemple, va estudiar periodisme, qui millor de les tres pot escriure la nota de premsa? Cadascuna hem triat carreres i professions paral·leles a la música que contribueixen al projecte.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=XUrqOoqBWmA

El vostre productor en aquest àlbum, Víctor Valiente, ha filtrat baixos, guitarres i veus per emular el so dels sintetitzadors. Per què no heu utilitzat directament sintetitzadors? Quin so heu volgut aconseguir d'aquesta manera?

Afegir instruments que no fossin els que toquem en directe era un aspecte que no ens cridava l'atenció perquè no sabríem com reproduir-ho al directe, i teníem certa por a perdre l'essència del grup. Però amb el Víctor hem descobert un món nou de sàmplers que encaixen molt bé amb nosaltres. Al disc hem introduït algun *sinte*, però sobretot hem utilitzat els nostres propis instruments (guitarra, baix i veu) per crear textures que, a vegades, funcionen com a sintetitzadors. No és que vulguem imitar el so concret d'un *sinte*, sinó que hem produït nous "instruments" des d'un punt de partida orgànic i propi. Creiem que això té més coherència amb el que som i, a més a més, així hem aconseguit un univers sonor únic.

Víctor Valiente compta amb un gran recorregut al costat de bandes de renom com Sidonie. Com ha estat treballar amb ell? Què ha aportat a la vostra feina o quina visió ha completat?

Al Víctor el coneixem des dels inicis del grup, va ser professor de guitarra de la Laia Alsina i de baix de la Laia Martí. Ell va ser qui ens va gravar la primera maqueta quan just començàvem a escriure les nostres primeres cançons! Com que coneix el projecte des de l'inici, ha sabut com fer evolucionar el nostre so respectant el projecte i les cançons. Conèixer el Víctor de fa tant de temps també ha fet que confiéssim en el seu criteri al 100% i ha sigut facilíssim treballar plegats.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=4kmhehnbka4

Compteu amb la participació de dissenyadors professionals en alguns dels vostres clips. Quina importància té per vosaltres la coherència estètica del projecte?

La imatge sempre ha estat important per nosaltres. La música és el més important, però tot el que l'acompanya ha de treballar-se perquè estigui en sintonia. Per aquest disc, volíem fer un pas més visualment i cada publicació dels senzills que hem avançat durant el 2020 es va treballar de forma individual. Vam crear una imatge per a cadascun amb fotografies promocionals úniques, videoclip o *videolyric*, portada, etc. Aquesta feinada no l'hem feta soles, els dos primers videoclips vam treballar amb la Lyona, que va ser fantàstic perquè vam encaixar genial des de la primera idea. I a més a més, tenim sort de tenir amics que tenen molt de talent i s'han animat a treballar amb nosaltres com l'Àngela Mora per les fotos promocionals, la Judith Gómez pels *looks* d'algunes portades i videoclips, o l'Òscar Martorell i l'Enric Vilageliu per gravar alguns clips. A banda d'ells, també hem comptat amb dissenyadors locals pels *looks* de fotos i clips, sobretot hem treballat amb Colmillo de Morsa i Víctor von Schwarz.

Com plantegeu el so en directe? Fareu alguna cosa adaptada a la pandèmia?
Tenim moltes ganes de portar *CRAP* al directe, i més després d'un any sense concerts! La idea és tocar a tants llocs com sigui possible, òbviament amb les noves mesures de seguretat. Tenim clar que volem fer els directes tan potents com els fèiem sempre, però si cal adaptar-se a un format més acústic, també ho farem, perquè sobretot volem tocar.